WEEKBLAD

Nederland : 25 Ct. - 20 BLZ.
België : 4 Frank. - 20 BLZ.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 514. — 2 FEBRUARI 1950.

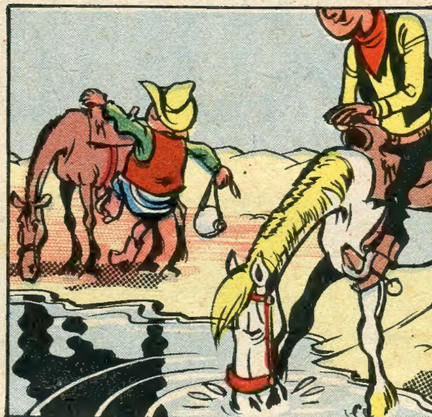

LUCKY LUKE

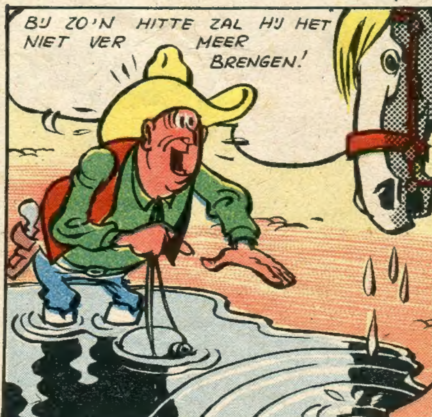
LUCKY LUKE EN DE SHERIFF ACHTERVOLGEN SMITH DIE EEN BAR GEPLUNDERD HEEFT.

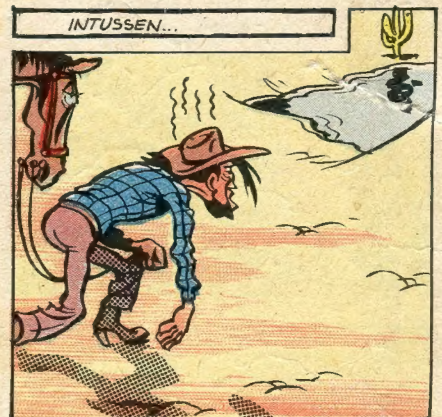

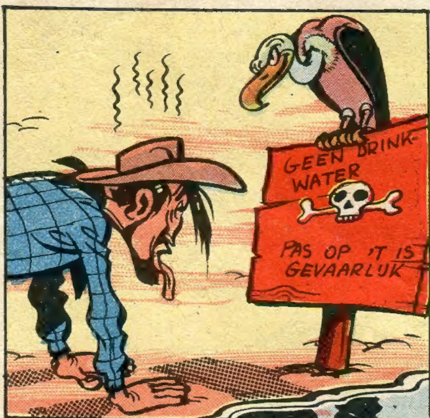

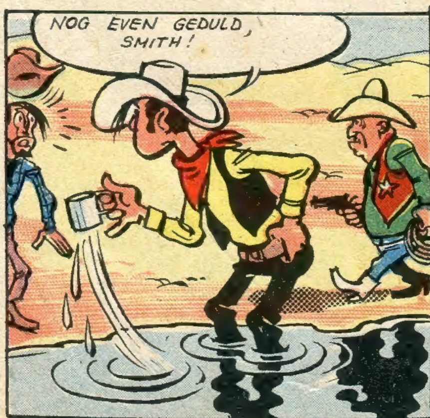

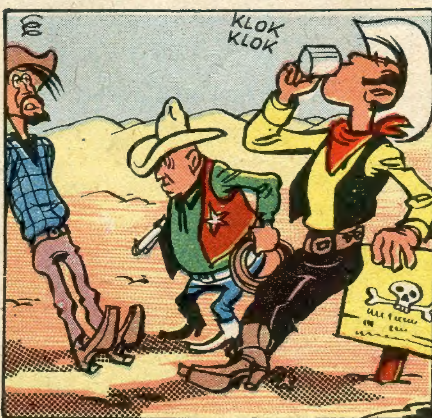

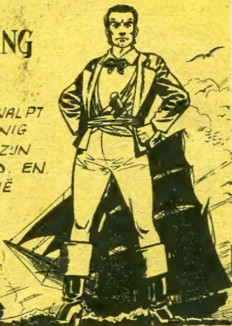

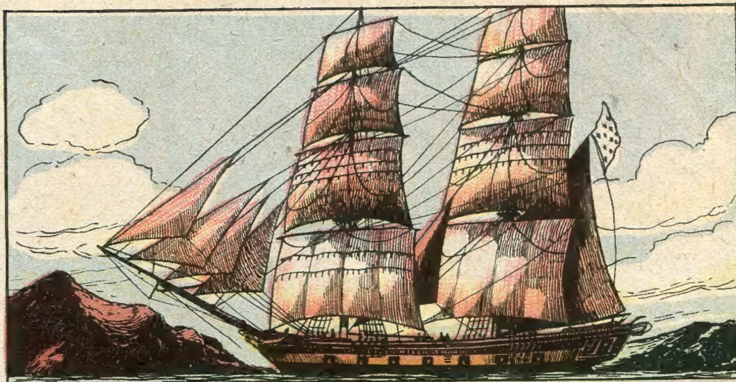

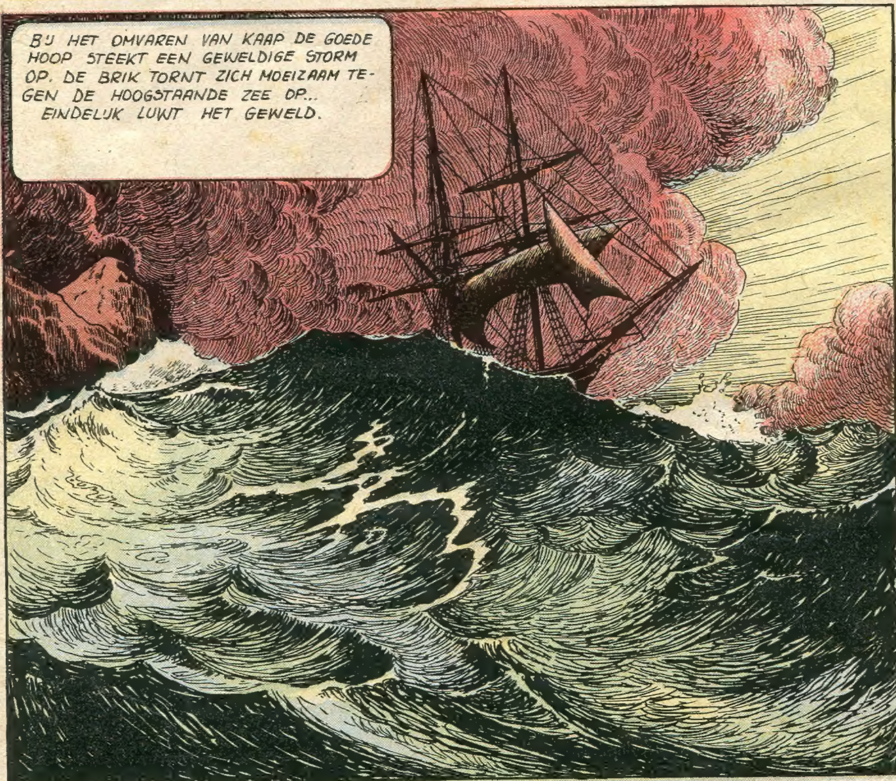

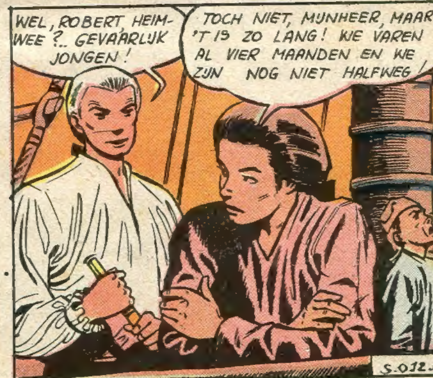
SURCOUF DE KAPERSKONING

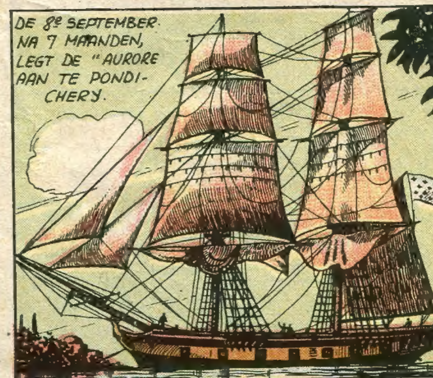

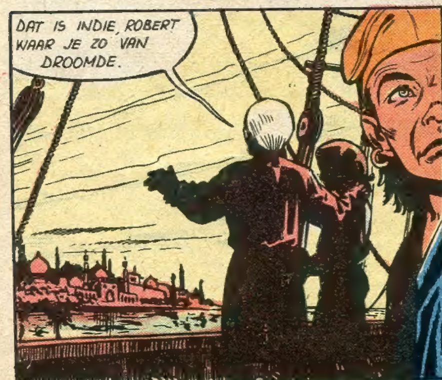

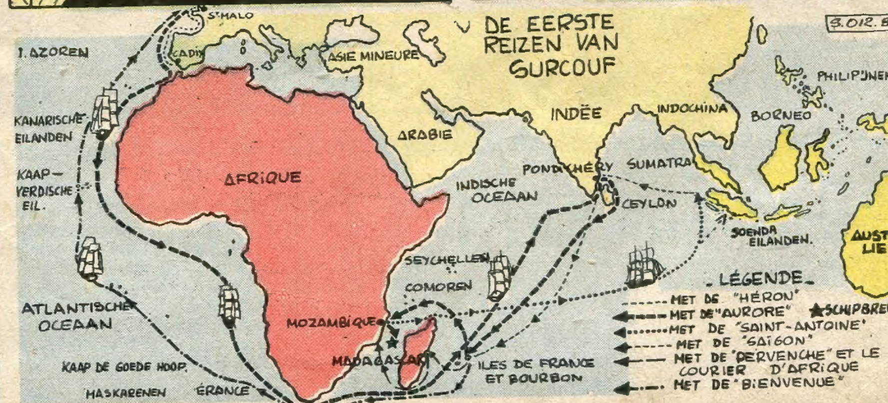

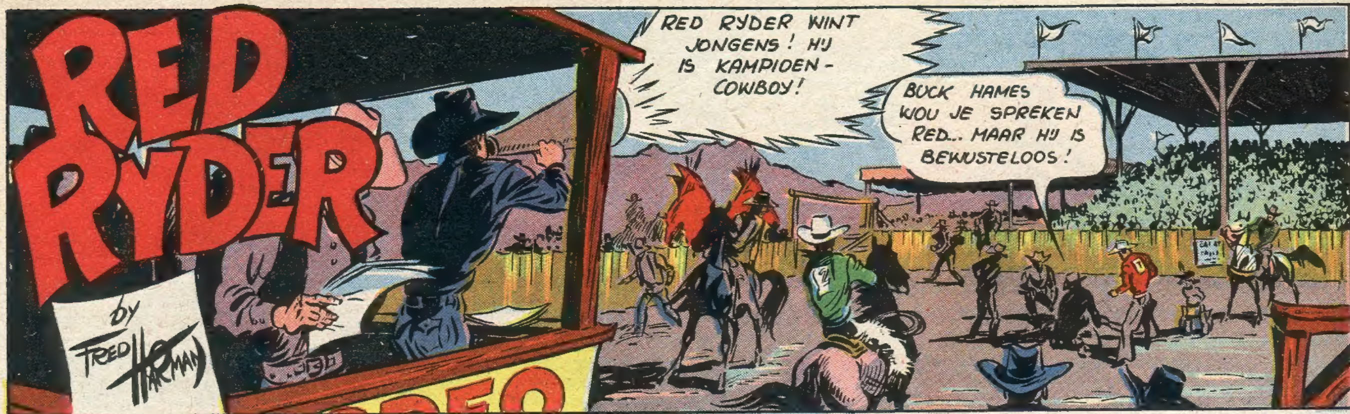

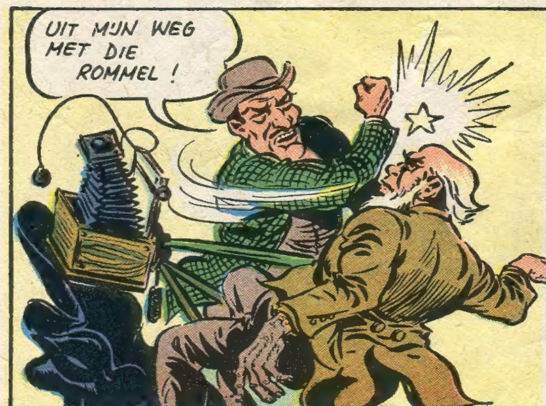

Onverwacht

Op zekere dag werd Frederik de Grote, de bekende Pruisische vorst, opgeschrikt door een hevig tumult. Hij liet zijn kamerknecht ontbieden en vroeg hem wat dat lawaai te betekenen had.

Na enige aarzeling vertelde hem deze, dat er op de muren van het paleis een plakbrief was aangebracht, waarin Frederik de Grote gehoond werd. De plakbrief hing echter zo hoog, dat de mensen alle moeite van de wereld hadden om hem te kunnen lezen. Ze verdrongen zich dan ook om toch maar zo dicht mogelijk bij het plakkaat te komen, wat natuurlijk met het nodige geschreeuw gepaard ging.

Even zweeg de koning. Toen gaf hij zijn dienaar bevel om de plakbrief wat lager te hangen, zodat iedereen hem zonder moeite lezen kon.

Een paar dagen nadien was iedereen de inhoud van de plakbrief vergeten, maar het schrander optreden van de koning bleef in de geschiedenis bekend.

RODE VLEUGEL en de MALEISE KRISS

(12)

KORTE SAMENVATTING. — De jongens van de Rode Vleugel hebben he opgenomen tegen een bende zeerovers, die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Nadat ze de Maleise Kris uit hun schuiloord hebben gejaagd, begeven ze zich naar Manilla. Tsjeng en het Chinese meisje, dat ze hebben gered, doen een uitstapje met een rickshaw en menen 't ouderlijk huis van het meisje te hebben gevonden. Maar ze worden niet binnengelaten. Bij de commissaris van politie verneemt de Grote Baas, dat er een melaatse woont, die voor het land veel heeft gedaan en de moeder blijkt te zijn van Mou-Tse.

— Nee. Ik weet alleen, dat hij vecht, dat hij op een goeie dag de Maleise Kris zal overwinnen en doden.

De Grote Baas dacht aan het gevangenkamp op het eiland Tuan Prabang en aan de kwellingen, die de slachtoffers van de Maleise Kris er te verduren hadden. Misschien leefde Men-Tsou's man nog. Misschien was ook hij een verminkt en uitgemergeld wrak op het eiland Tuan Prabang. Hij durfde het onderwerp niet aanraken.

— En wat zullen we nu doen ?

De jonge vrouw keek hem recht in de ogen en weer moest hij de onverzettelijke wil bewonderen, die uit haar blik sprak.

— Ik heb een oproep gericht aan alle Amboto's en hen opdracht gegeven de Maleise Kris te zoeken. Ik ben er zeker van, dat ze hem en zijn bende zullen vinden en m'n dochtertje terugbrengen.

Dat was ongetwijfeld de beste oplossing. De Amboto's zouden zich over het eiland verspreiden. Ze kenden heel goed de bossen, aangezien ze er zich tijdens de bezetting hadden schuilgehouden. Ze zouden de Maleise Kris en z'n mannen tot in de geheimste hoekjes achtervolgen, tot op het ogenblik, dat ze allemaal zouden gesnapt zijn.

— Bestaat er geen gevaar, dat hij zal ontsnappen ?

— Er zijn in de haven van Manilla mannen, waar ik op kan rekenen.

— Maar er zijn een heleboel kleine kreken op het eiland !

— Ik heb overal bewakers uitgezet, die elke boot, die het eiland probeert te verlaten, zullen opvangen en achtervolgen.

De Grote Baas dacht toen aan de drie stevige observatiejachten, die de Rode Vleugel bezat, om de Maleise Kris te achtervolgen. Hij vroeg, of hij een kaart van het eiland kon hebben. Samen met de commissaris en Men-Tsou bestudeerde hij de kaart om uit te maken, waar ze de jachten zouden leggen. Ze zouden elk dicht bij een vast radio-zendstation gaan liggen, zodat het mogelijk zou zijn, de Maleise Kris onmiddellijk achterna te zitten, als hij erin slaagde, te ontsnappen...

Die avond deelde de Grote Baas het werk uit onder zijn jongens en, zonder zelfs de dageraad af te wachten, betrokken de « Stormwind » en de « Pijl » hun strategische positie op twee verschillende punten van het eiland. De Grote Baas installeerde zich aan boord van de « IJzervreter », samen met Tsjeng, en hield zich klaar om door de grote baai van Manilla te schieten.

Lange tijd zat de Grote Baas in nadenken verzonken. Er was iets in heel die zaak, wat hij niet snapte. Waarom hadden ze Mou-Tse geschaakt, terwijl men zich met hen niet had ingelaten ?...

Hij begreep ook niet, waarom ze Men-Tsou met rust lieten, aangezien die vrouw gevaarlijk voor hen kon worden.

Eindelijk vergat hij z'n zorgen in een lichte slaap.

Rond twee uur 's morgens schoot hij wakker en werd onmiddellijk door een gevoel van onrust overvallen. Er was iets in de plannen, dat niet in orde was. Ineens gaf hij zich een klap tegen zijn voorhoofd en bromde :

— Maar natuurlijk ! Het is klaar als pompwater !

Hij stormde naar de achterplecht en maakte Tsjeng wakker.

— Tsjeng, gauw !... Als we nu maar niet te laat komen...

HOOFDSTUK XVI

DE MALEISE KRIS BIJ DE MELAATSE

ALLES was in diepe slaap gedompeld in de pagode aan de tamarindelaan. Het grote park, dat de dankbare Filippijnen hun weldoenster geschonken hadden, ruiste zacht onder het briesje, dat overwaaide uit de baai van Manilla.

En toch bewogen er schaduwen tussen de struiken, die van boom tot boom slopen in de richting van de pagode, met stille, heimelijke stappen.

Ze deden er een flinke tijd over, voor ze erin slaagden, de deur geruisloos te laten opengaan. Dan drongen de schaduwen het huis binnen. Ze droegen een stevig dichtgebonden pak mee.

Toen ze in de hoofdgang kwamen, verspreidden de schaduwen zich. Een ervan sloop naar de telefoon en knipte de draad door. Twee andere liepen naar de kamers der dienstboden.

Dan gaf de aanvoerder der bende een teken. Drie mannen liepen de trap op en droegen het lange pak mee.

Men-Tsou werd wakker, toen ze handen op zich voelde, die haar knevelden. Ze deed haar ogen open en in het maanlicht zag ze drie gemaskerde mannen, die handschoenen droegen en in wijde mantels gehuld waren. Ze probeerde zich te verdedigen, maar tevergeefs. Ze was volledig in de macht van de gemaskerde mannen.

Tenslotte tilden ze haar op en brachten haar naar het salon. Toen ze binnenkwam, moest ze zich geweld aandoen, om het niet uit te schreeuwen. Op een stoel zat een Chinees meisje, eveneens stevig gekneveld, dat haar aankeek.

Maar achter het meisje stond het profiel van een man, wiens gezicht bedekt was met een wit masker en die man lachte wild en schor.

— Ontroerend, nietwaar, Men-Tsou ? Moeder en dochter, die elkaar weervinden na een jarenlange scheiding ! Een prachtig thema voor een melodrama. Waarom vliegen jullie niet in elkaars armen ?...

Men-Tsou richtte zich op en keek het meisje aan. Zo had ze zich haar dochter in haar verbeelding voorgesteld. En ondanks de gruwelijke omstandigheden der ontmoeting, ondanks de wrede lach van Sangar, voelde ze zich gelukkig. Ze glimlachte vermoeid en zei met stille stem :

— Wees maar niet bang, Mou-Tse. Niets kan ons nu nog scheiden.

Intussen had Sangar de prop weggetrokken, die het meisje in de mond gestopt was. Ze glimlachte en ook haar stem was rustig, toen ze zei :

— Ik ben niet bang, moeder. Ik ben heel gelukkig, je te zien en te weten, dat ik de dochter van die man niet ben.

— Kun je je moeder nog herinneren ?...

— Nu ik je zie, komt het beeld terug van de mooie vrouw, die zich over m'n bedje boog, toen ik nog klein was. Je bent nog niets veranderd.

Toen kwam Sangar brutaal tussenbeide :

— Genoeg ! Ik ben hier niet gekomen, om naar jullie sentimentele praatjes te luisteren. Ik ben gekomen, om me te wreken en te weten te komen, waar de Grote Baas is.

Men-Tsou keek hem misprijzend aan en gewaardigde zich zelfs niet, te antwoorden.

— Zeker, Men-Tsou, ik weet, dat je me veracht. Maar vergeet niet, dat je je dochter voor het laatst ziet !... Want je zult sterven, je hebt me zoveel kwaad berokkend, dat ik besloten heb, je te doden. Zo zul je de Grote Baas niet kunnen gaan vertellen, wie ik ben en waar ik vandaan kom.

Men-Tsou barstte in een luide schaterlach uit.

— Te laat, galgenaas ! Gistermiddag nog heb ik de Grote Baas alle nodige inlichtingen verstrekt !

Sangar brulde van razernij en maakte een wild gebaar.

Dan haalde hij de schouders op.

— Wat belang heeft dat eigenlijk ook ? Hij zal je weldra volgen in het graf. Je zult me zeggen, waar hij is !

De vrouw keek hem misprijzend aan, terwijl Mou-Tse levendig tussenbeide kwam :

— Zeg het niet, moeder ! De Grote Baas heeft me al eens gered. We mogen hem niet in gevaar brengen.

Men-Tsou glimlachte en zei :

In z'n arm stak een korte, Chinese stift.

— Wees gerust, Mou-Tse. Hij zal niets te weten komen.

Sangar barstte in een schaterlach uit en zei :

— Mou-Tse, over vijf minuten zul je zelf je moeder smeken, te spreken. Luister goed, kleintje ! Jij kunt nog heel veel jaren gelukkig leven. Maar, als je moeder niet spreekt, wordt de rest van je leven een hel !

Mou-Tse haalde haar schouders op. De Meester van de Maleise Kris drong aan :

— Weet je dan niet, dat je moeder melaats is ? Weet je niet, dat, als ik een wonde in je arm maak en ik breng die in contact met de wonden van je moeder, dat je ook melaats zult worden ?... Ze zullen je opsluiten in een kamp en nooit zul je ook maar het kleinste beetje geluk kennen...

Mou-Tse slaakte een gil van afschuw en terwijl de tranen uit haar ogen liepen, vroeg ze :

— Moeder, is het waar, dat je melaats bent ?

Men-Tsou glimlachte en haalde de schouders op.

— Het is waar, kleintje. Maar het is niet zo pijnlijk, als hij het probeert voor te stellen. Ik ben er heel goed aan gewend en zoals je ziet belet de melaatsheid me niet, gelukkig te leven en gelukkig te zijn, omdat ik je weergevonden heb.

— Maak het je soms ook gelukkig, te weten, dat je zelf je dochter zult besmetten ?

Ondanks al haar kalmte kwam er wanhoop in Men-Tsou's ogen. Ze hijgde zwaarder, toen ze zei :

— Sangar, ik weet, dat je wreed bent en hard. Maar ik kan niet geloven, dat zelfs die wreedheid tot zo'n gruwel in staat is.

— Ik zal onmiddellijk m'n bedreiging uitvoeren, als je me niet zegt, waar de Grote Baas is.

— Wat heb je met de Grote Baas uit te staan ?

— Ik heb hier een hele bende mannen en ik wil hem onmiddellijk van kant maken. Daarom moet ik weten, waar hij is en hoe ik hem bereiken kan.

— Spreek niet, moeder. Nog liever word ik melaats, riep Mou-Tse. We zullen samen leven !

— Nee, jullie zullen niet samen leven, want je moeder dood ik in ieder geval !

Men-Tsou klemde haar lippen op elkaar en zei niets meer. Toen gaf Sangar een teken. Een van de mannen rukte de linker handschoen van de melaatse af. Een blinkende stomp, aangevreten door melaatsheid, kwam te voorschijn.

— Ga naar je dochter toe !

— Nee, laat me, laat me !

Men-Tsou weerde zich als een bezetene. Maar de geknevelde, zwakke vrouw kon zich niet verzetten tegen haar bewakers. Ze sleepten haar tot vlak bij haar dochter. Sangar trok een kris uit zijn gordel en zei :

— Ik zal een wonde snijden in de arm van het meisje. Dan brengen we de twee wonden samen.

— Nee, nee ! gilde Men-Tsou.

— Zul je dan spreken ?

— Ik wil niet spreken, maar spaar tenminste mijn dochter !

De Meester van de Maleise Kris

lachte wreedaardig en deed een stap naar Mou-Tse.

Op hetzelfde ogenblik floot er iets door de kamer. Sangar slaakte een gil en trok z'n hand weg. In z'n arm stak een korte, Chinese stift.

— Wie is die duivelskerel ?...

Een man sprong de kamer in. Twee wachten wierpen zich op hem, maar wankelden kreunend weer achteruit. Die man bezat een verschrikkelijke kracht en kende daarbij alle geheimen van de Japanse worstelkunst.

Men-Tsou keek hem met grote ogen aan en riep :

— Li-Tsjang, je komt juist op tijd.

De Meester van de Maleise Kris slaakte een rauwe gil van woede.

— Inderdaad, Li-Tsjang, je komt op tijd ! Samen met je vrouw en je dochter zul je je oude schuld uitboeten.

Maar Li-Tsjang, die de twee wachters van zich had afgeschud, kwam nu naar Sangar toe en sprak op korte toon :

— Sangar, jaren en jaren heb ik je tevergeefs gezocht ! Ik heb het eiland Tuan Prabang bereikt, toen de Rode Vleugel daar al met je afgerekend had. Nu keerde ik naar huis terug, om wat te rusten, voor ik verder zocht, en ik vind je hier !

Plots slaakte Men-Tsou een kreet :

— Pas op... Achter je !

Te laat !... Twee pas binnengeslopen mannen van de Maleise Kris waren op hem afgestormd en grepen hem van achter aan. De drie mannen bonsden in een kluwen op de grond. Li-Tsjang ging te keer als een dolleman, maar toen hij nog door een derde en een vierde aangevallen werd, scheen hij te moeten bezwijken voor de overmacht.

Plots rinkelde een ruit stuk en een rustige stem sprak :

— De eerste, die een vin verroert, krijgt een lading lood in z'n huid.

Mou-Tse gilde :

— Grote Baas, je komt altijd net op tijd !

De Maleise Kris onderdrukte een vloek. Hij greep Mou-Tse's stoel vast en glipte achter haar. Zo had hij een levend schild voor zich en hij riep :

— Grote Baas, als je schiet, sterft ze voor mij !

Hij week achteruit in de richting van de deur en plots gooide hij Mou-Tse omver en sprong de deur uit. Hij draaide ze op slot.

— Tsjeng, pas op ! De Maleise Kris tracht te ontsnappen. Schiet zonder waarschuwing.

Enkele ogenblikken hielden de mensen in de kamer hun adem in. De vier handlangers van de Maleise Kirs stonden met hun armen in de lucht tegen de muur gedrumd. Traag liep Li-Tsjang naar z'n dochter toe en begon haar los te maken. Maar allen luisterden gespannen.

Plots kraakte een salvo uit een mitraillette. Enkele minuten later kwam Tsjeng binnen, bedrukt en ontmoedigd.

— Ik heb hem gemist. Hij is ontsnapt met drie mannen en hij heeft van de omstandigheid, dat ik niet wist, wie hij was, gebruik gemaakt om in de struiken te verdwijnen. Zo heb ik hem niet kunnen inhalen. Twee ervan zijn dood.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Produkt van de kip. — 2 : In ontvangst komen nemen. — 3 : Tropische vliegen of muggen. — 4 : Mansrok met smalle slippen (Zuidnederlands). — 5 : Tijdrekening.

VERTIKAAL

1 : Verlichtingstuig. — 2 : Lookplant. — 3 : Vorm van staan. — 4 : Wettelijk bewijsstuk. — 5 : Hooghartig, trots. — 6 : Uitroep om iemand opmerkzaam te maken — 7 : Evenredig aandeel. — 8 : Meisjesnaam. — 9 : Uitdrukking aan de ene zijde. — 10 : Niet uit, binnen.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Raadsman. — 2 : Troika. — 3 : Streen. — 4 : Steegje. — 5 : Atropine. — 6 : Kat. — 7 : Merk. — 8 : Non. — 9 : Ton.

Vertikaal. — 1 : Erts. — 2 : Arts. — 3 : Aorta. — 4 : Dieet. — 5 : Skeer. — 6 : Mango. — 7 : Jp. — 8 : Eik. — 9 : Nam. — 10 : Eten. — 11 : Rot. — 12 : Knol.

CLUBNIEUWS

Stop voor het rood licht ! Het rood licht van Sjarel de Zetter !

Wat is er aan de hand ? Dat zal ik gauw even uitleggen. In een van de vorige nummers is een oproepje verschenen van een rakker, die graag enkele postzegels wou ontvangen van andere Robbedoesvrienden. Nu blijkt het, dat er heel wat rakkers en rakkeresjes zijn, die op die manier een verzameling willen aanleggen. Deze week hebben niet minder dan zeventien lezers me gevraagd om een dergelijk oproepje voor hen te publiceren. Dat gaat niet meer, hé, jongens en meisjes. Wat zou dat worden, als het er volgende week honderd zeventig zijn ?

Daarom heeft Sjarel de Zetter kordaat « stop ! » gezegd. En we moeten toegeven, dat hij gelijk heeft.

Als je postzegels wil verzamelen en ruilen, dan wil Robbedoes graag helpen. De correspondentie-dienst is in dit geval de beste en de meest aangewezen weg. Je geeft je naam en adres op aan Robbedoes en je zegt, dat je postzegels wil ruilen. Je adres wordt dan doorgegeven aan een of meer andere verzamelaars, terwijl je zelf een of meer adressen krijgt. En dan gaan jullie met elkaar aan het ruilen.

Is dit niet veruit de beste methode om elkaar te helpen ?

OPROEPEN

Rakker Achiel Streemersch, Wattelaarstraat 122, Jumet-Heigne, zou graag lid worden van een **detective-club**. Welke leider van een detective-club wil hem onder de zijnen opnemen ?

Rakker Hendrik Van Beersel, Brusselse steenweg 140, **Mechelen**, heeft een plaatselijke Robbedoesclub gesticht voor rakkers van 10 tot 14 jaar. Inschrijvingen elke Zaterdag van 2.30 tot 5 uur.

BRIEVENBUS

Robinson Crusoe 29.352. — Aan dat hoekje werd al vaak gedacht en het komt er misschien. Intussen hebben we toch die heerlijke reeks over Baden Powell. Later doen we meer en... beter.

W. V. d. V., Dambrugge. — De kapitein, of liever de leider van de plaatselijke club moet de leden zelf kiezen. Het moet natuurlijk een jongen zijn met karakter en die zich kan laten gelden. Gewoonlijk is dit de stichter van de club. Hij mag zijn club organiseren zoals hij wil. Alleen moet hij nog strenger dan de gewone leden de erewet naleven. Veel succes met je club !

WAARVOOR DIENT EEN PLAATSELIJKE CLUB ?

Er zijn nog altijd rakkers en rakkeresjes, die me vragen, waarvoor een plaatselijke club nodig is.

Wel, om te beginnen is geen enkel lid van de grote Robbedoesfamilie verplicht, tot een plaatselijke club toe te treden. Je doet het alleen als je daar zelf zin in hebt. Maar wie zou er geen zin in hebben ?

Hier laat ik de brief volgen van een rakker, die thans in Duitsland woont, want zijn vader is kapitein bij het bezettingsleger. Je zou denken, dat het voor hem onmogelijk was om een plaatselijke club te stichten, zelfs al had hij daar zin in ? En toch heeft hij het onmogelijke mogelijk gemaakt. Hij heeft eenvoudig een correspondentie-club gesticht. En of die marcheert !

Hier volgt zijn brief :

« Waarde Snuffeltje, U zult misschien wel gedacht hebben, « waar blijft de vierde clubkrant van de F. T. C., het begin was zo goed. » Die krant was reeds lang klaar geweest, maar op het laatste nippertje brengt een der leden alles in de war, door de werken, die hij mij voor de krant gaf, naar u te zenden ter planting ! Ik moet hier bijvoegen, dat de rakker dadelijk zijn fout hersteld heeft en mij andere werken zond. Door dit ongeval werden een paar bladzijden onbruikbaar gemaakt. Ik denk er aan, de krant op het einde van deze maand uit te geven. Op het einde van elke maand zal, indien er voldoende werken toekomen, de clubkrant uitgegeven worden, plus bizondere nummers. Als deze krant, nr. 4 dus, waarvan ik alles meer dan drie maal in het klad heb moeten maken, klaar komt zoals ik ze hebben wil, dan mogen wij zeggen, dat wij zonder gevaar kunnen verder gaan met de clubkranten. Elk begin is moeilijk. De twee eerste nummers lieten veel te wensen over. Het derde nummer was beter, maar door oefening komt men tot het goede resultaat. Alles moet geleerd worden.

» Er liggen nog heel wat plannen gereed, die op uitwerking wachten. Onlangs nam ik een helper aan, de secretaris van de club. Het spijtigste is natuurlijk, dat wij alles per briefwisseling moeten doen, hetgeen heel wat tijd vraagt, maar wij komen toch goed klaar met elkaar. Hij heeft ook een schrijfmachine en kan dus verschillende werken voor de club doen, zoals steekkaarten klaarmaken, enz...

» Voorts heerst er een aangename stemming onder de leden. Spijtig is het toch, dat ze zo weinig met elkaar in verbinding blijven.

» Misschien wilt u een klein oproepje plaatsen in « Robbedoes » : **Hallo ? De F. T. C. roept ! Liefhebbers van stellen en letterkunde, laat u inschrijven in de F. T. C. (Felix Timmermansclub). Alle rakkers boven de 15 jaar zijn welkom. De ouderdomsgrens is onbeperkt. Vooral knollenplanters zijn bizonder welkom ; de F. T. C. telt onder zijn leden de beste knollenplanters van de Knollentuin : Pallieterken, Zephier uit Meerhout, Ludo. Alberic. enz... enz... 13 leden. De leden schrijven een clubkrant, waarin alle werken der leden opgenomen worden. Tekeningen, opstellen en gedichten, ook grapjes, enz. . De leden blijven met elkaar in verbinding per briefwisseling, langs de leider om (er worden geen zegels geplakt). Voor alle inlichtingen schrijven aan : s/12634 Can. Boumans A, 22 Co Moyenne REME, BPS 8, A. O.** »

Nog één kleine opmerking zou ik hieraan willen toevoegen Als je aan Snuffeltje schrijft, gebruik dan toch de je-vorm in plaats van de stijve u-vorm. Ik ben immers jullie vriend en ik wil nooit iets anders zijn.

SNUFFELTJE.

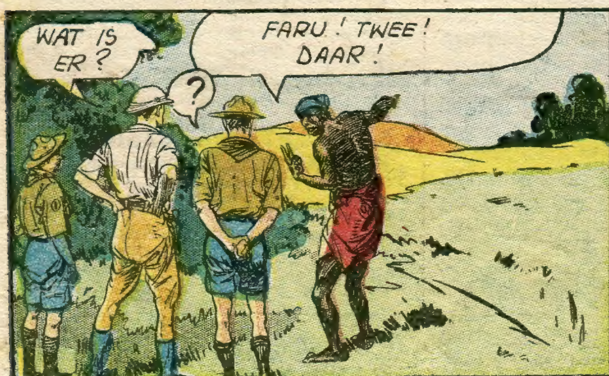
DE PATROELJE der Adelaren

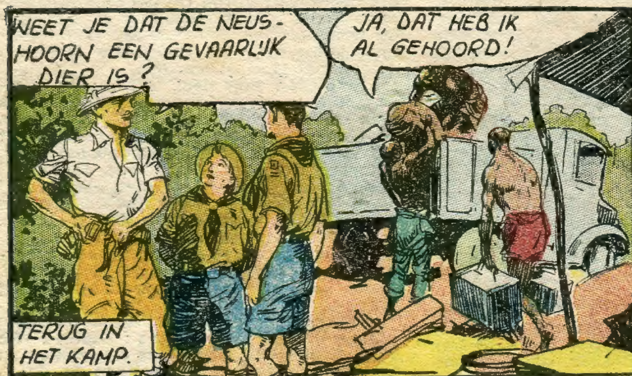

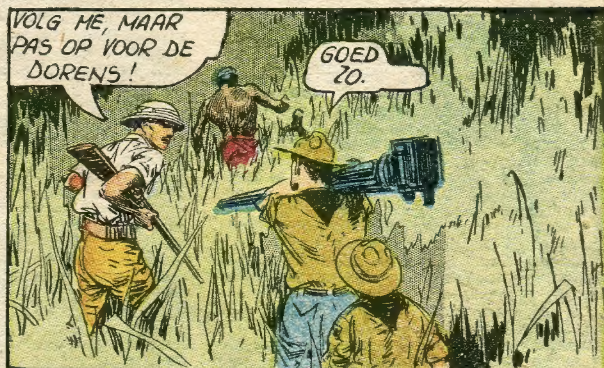

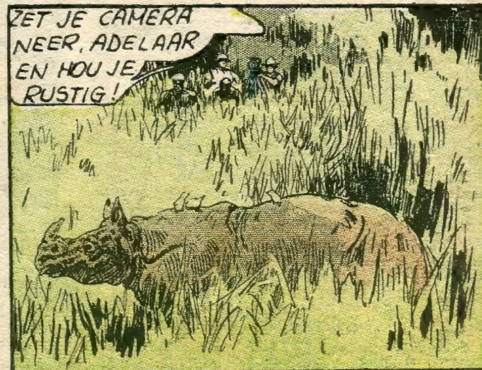

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

Copr. 1949, Copyright opera mundi reserved.

METHYLAETHYLKETON, van GLAS, en van ARCHIMEDES

SNUFFELTJE VERTELT VAN...

Snuffel vertelt jullie hier veel wetenswaardigs over glasblazen en glasbranden. Verder heeft hij het over een onuitputtelijk woord en zet hij ons aller vriend Archimedes op zijn voetstuk en... in de bloemetjes. Lezen en... onthouden !

WAT IS... METHYLAETHYLKETON ? ? ?

Ja, rakkers, DE RODE PIMPERNEL uit Amsterdam, vond een kaartje... Zo'n bruin kaartje met een lusje eraan, dat je dikwijls aan manden en aan de hals van kruiken gebonden ziet. En op dat kaartje stond dit vreselijke woord. Welnu, methylaethylketon is niets anders dan de door velen wèl gekende... acetonolie ! Als formule C4H8O. Het is een zeer doelmatig oplossingsmiddel voor harsen, bitumen en linolium (aardpek, petroleum) (gedroogde olieverf). Hardgeworden borstels kan je er weer « zacht » in krijgen. Een heel nuttig product, dat algemeen gebruikt wordt. Het wordt verkregen als één der talrijke nevenproducten bij de droge destillatie van hout.

GEKLEURD GLAS

Gekleurd glas moet onze rakkers wel in de smaak vallen, regelmatig krijgt Snuffeltje er vraagjes over. Zo vraagt mij DE WITTE BERGGEEST uit Putte-Kapellen : hoe maakt men gekleurd glas ? Eigenlijk zou ik dit vraagje kunnen herleiden tot het eenvoudige : hoe maakt men glas ? Want dit is ongeveer hetzelfde.

De grondstoffen voor de glasbereiding zijn zeer verschillend. Hoofdgrondstof is... gewoon wit zand. Hierbij komen nog : soda, krijt, ijzermenie, mangaandioxyde, en andere stoffen. Bij kristalsoorten wordt daarenboven zeer veel loodwit in het mengsel gedaan. Kristal is eigenlijk van eenvoudiger samenstelling dan vele glassoorten. Het bevat ongeveer voor de helft zand, voor vier vijfden loodwit en de rest is soda.

Deze stoffen worden gemengd, gemalen en gesmolten in ovens, die met vuurvaste steen bezet zijn. De hitte verschilt hier van soort tot soort, maar... is minstens duizend graden ! Eens gesmolten wordt de massa op die hoge temperatuur gehouden en langdurig geroerd met vuurvaste staven. Het mengsel moet immers volledig versmolten zijn en de luchtbellen moeten er allemaal uit. Dan wordt de brij enkele honderden graden afgekoeld en gaat het goedje op stroop lijken. Van deze stroop neemt de glasblazer wat op 't einde van zijn blaaspijp en blaast de glazen voorwerpen in allerlei vorm. Tegenwoordig gebeurt dat veel meer mechanisch, met samengeperste lucht. Daarna volgt nog een « zeer langzame » afkoeling. Zeer langzaam, want glas moet steeds langzaam verhit en afgekoeld worden. Anders barst het. Tenslotte volgt voor fijne voorwerpen nog het slijpen en polijsten.

Wil men gekleurd glas vervaardigen, dan moet er in het grondstoffenmengsel een of andere kleur gevoegd worden. Een eigenlijke « kleur », zoals wij die kennen uit onze verfdoos of uit vaders verfpotten, is het niet ! Dergelijke kleuren immers verbranden bij die felle hitte. De kleurgevende stoffen zijn verschillende metaalzouten. Blauwe en groene tinten verkrijgt men bijvoorbeeld door koper, kobalt en chroomoxyde. Gele kleuren door : zilver- of nikkelzouten en roest (ijzeroxyde). Melkwit glas verkrijgt men door toevoeging van calciumphosphaat of beenderas. Zo alle « ondoorzichtig » glas, dat dan naar keuze nog met een of ander metaalzout kan gekleurd worden.

Onze brandglasschilders moeten deze dingen bijzonder goed weten. Zij schilderen immers deze metaalzouten op gewoon « wit » glas en leggen — banden — dit glas daarna in hun oven. Zo komt er een prachtige tekening uit te voorschijn ! Sommige delen van hun glasraam zullen ze echter ook in gewoon gekleurd glas maken en al de delen verenigen zij door loden aansluitingen. Een mooi ambacht, hoor ! Glazeniers zijn kunstenaars.

EN NU NAAR... ARCHIMEDES !

Ik durf wedden, TARZAN uit Ardooie, dat deze naam velen onder jullie doet griezelen. Is dat die duivelse kerel niet van onze meetkundeboeken ? Maar anderen — liefhebbers van wiskunde. Die zijn er gelukkig ook nog ! — vinden Archimedes een groot, een edel en geniaal man. En dat is hij ook ! Ik zeg speciaal « is », want zo'n man is onsterfelijk ! Hij ontdekte de « wet van Archimedes », toen hij... in zijn bad zat en bemerkte, hoe zijn ledematen schijnbaar lichter werden toen hij ze in 't water onderdompelde. Jullie weten hoe hij toen « eurêka » riep, « ik heb het gevonden ». Jullie herinneren je zich deze « wet » niet ? « Ieder lichaam, dat in een vloeistof ondergedompeld wordt, verliest schijnbaar zoveel in gewicht als de verplaatste vloeistof weegt».

Archimedes vond dat zo maar niet ineens ! Reeds lang liep hij over deze dingen te prakkezeren, want hij moest van de koning in een gouden kroon onderzoeken hoeveel zilver er in was... zonder ook maar iets aan het ding te beschadigen ! Hij vond het door onderdompeling in water ! Inderdaad, door deze onderdompeling steeg het water in de schotel : de hoeveelheid water, die verplaatst werd, was gelijk aan de inhoud van de kroon. Nu hij de inhoud op die manier berekenen kon, was het hem mogelijk, het gewicht te vinden dat de kroon hebben moest, als die van louter goud was. Immers, het « soortelijk gewicht » van goud kende hij reeds ! Nu hoefde hij enkel de kroon maar te wegen om te zien, of het gewicht werkelijk overeenstemde. Knap, hé ? Daarom zeg ik : Archimedes is een geniaal man.

Behalve die onderdompeling vond hij de « losse » katrol uit. Daarna de stelsels met katrollen, die in jullie handboeken voor natuurkunde zo duidelijk beschreven staan... Behalve dat vond hij de « schroef zonder eind » uit, die hij, in de vorm van een reuzenkurketrekker gebruikte om, in een cilinder geplaatst water naar boven te « schroeven » ! Archimedes bestudeerde tenslotte alle soorten hefbomen. Hij zou zelfs oorlogsheld of oorlogsmisdadiger geweest zijn ! Naar het schijnt moet hij brandspiegels hebben uitgevonden, die door samenbundeling van de zonnestralen op verre afstand de schepen der Romeinen in brand staken !...

Archimedes kwam zeer jammerlijk aan zijn eind. Hij leidde de verdediging van zijn stad Syracuse tegen de Romeinen en was in stellingen verslonden geraakt, in diepzinnige overpeinzingen, toen een Romein hem met het zwaard doorstak...

Op een drafje met mijn papiertjes naar Sjarel.

Met ROBBEDOES vooruit en vooraan

Jullie aartsrakker

SNUFFELTJE.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels

Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1 20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 9 Februari tot einde Maart :

VOOR NEDERLAND : Fl.2.

VOOR BELGIE : Fr. 32.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; Voor België : Door storting op Postrekening 3621 59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen

---

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis

Vragenbus

Dakota 7353. — 1 en 2) Er bestaan in België slechts twee mogelijkheden om tot vliegtuigbestuurder opgeleid te worden : a) bij de luchtmacht, b) in een der burgerlijke vliegscholen. De voorwaarden en de vereisten om tot de opleiding van piloot bij de luchtmacht toegelaten te worden hebben we onlangs nog in onze artikelen « Een Loopbaan » uiteengezet. Om tot een der burgerlijke vliegscholen toegelaten te worden, moet men de vereiste ouderdom (18 jaar) bereikt hebben en lichamelijk geschikt blijken. Men kan dan beginnen met de opleiding voor het A-Brevet (sportvlieger). Deze opleiding is echter tamelijk duur. Heeft men het brevet gehaald, dan moet men verder zijn vliegvaardigheid onderhouden (verplichtend !). Hiervoor dient men dan een vliegtuig te huren, wat ook nog verschillende honderden franken per uur kost. Men kan ook lid worden van een of andere vliegclub, waarbij men dan de prijs per vlieguur iets lager krijgt. Wil je vliegtuigbestuurder worden, dan is de beste weg wel dienst te nemen bij de luchtmacht. Geheel op eigen houtje de nodige ervaring en kennis op te doen om het later tot verkeerspiloot te brengen, is onmogelijk. - 3) De gevraagde gegevens komen een volgende keer.

Agent Nr. 10, Antwerpen. — De katapulten, waarmee men vliegtuigen van schepen wegschiet, werken over het algemeen met samengeperste lucht. Eenvoudig uitgelegd, bestaan ze uit een dubbel spoor, waarop een wagentje kan rijden. Op dit wagentje plaatst men het weg te schieten vliegtuig. Door samengeperste lucht wordt dit wagentje in vaart gezet. Als het aan het einde van de rail gekomen is, en een grote snelheid heeft, wordt het plotseling tot stilstand gebracht. Het vliegtuig, waarvan de motor op volle toeren draait, vliegt verder en de piloot trekt het toestel onmiddellijk de hoogte in. Vliegtuigen, die met katapulten starten, zijn speciaal versterkt.

GEHEIME BOODSCHAP

Benjamin Franklin. — 7464 K4N 9XR19 N8974N P—+ 42 X3S +42D4 5423 JK 4XN29N 754N —X6M9X R—PH 46—54 N823K 3SH3J— P.R43S 3N9M 4R3K9 7464 K4N9XR. 19N7491 —N60 R4N19N R—8X 47—4S3 5Z4SM9 XN74N 3NM4X3C—5 4+4X S6J4M95 54R0S61R 34N 7=S20 364NM 4674 24374R19N 734 R9K X4RSC 208.

Robert S.29.539. — De door jou opgesomde foto's zijn niet meer verkrijgbaar. Alle bij de R. V. C. te verkrijgen foto's hebben thans het formaat 6 bij 9 cm. en kosten 5 fr. per stuk. Een lijst van de te verkrijgen foto's kun je bestellen bij de R. V. C. Dan een postzegel van 1,75 fr. en een ongebruikte omslag opzenden.

Vlieger BOB.

Onze Vliegtuig-beschrijvingen

DE HAVILLAND COMET

Er is thans meer nieuws beschikbaar over het eerste straaltransportvliegtuig ter wereld. De eerste buitenlandse order — voor 2 toestellen — werd onlangs geplaatst door de C. P. A.-luchtvaartmaatschappij. Men denkt de machines te gebruiken op de Vancouver - Tokio - Hong-Kongdienst. Verwacht wordt, dat de productie-lijn, die reeds groot is, met het oog op te verwachten bestellingen, nog uitgebreid zal worden. Het prototype is verder uitgerust met boogiewiel onderstel. Ook wordt de mogelijkheid onderzocht om de Ghoststraal-eenheden een groter vermogen te doen ontwikkelen, met het oog op het gebruik van de Comet op bepaalde routes. We gaven reeds de afmetingen van het toestel. Verdere gegevens luiden : Totaal gewicht 53.000 Kgr. Lading 6.000 Kgr. Kruissnelheid 735 Km.-u. Vliegbereik zonder tegenwind 5.310 Km.

BOB.

Na zijn zegetocht door Amerika verovert

PLEXIPEN

- 1e prijs Concours Lepine te Parijs - ook de eerste plaats in België.

- Grote inktreserve.
- Volledig in onbreekbaar plexiglas, zo dop als schacht.
- Metalen verstevigingsdopjes.
- Inktniveau volledig zichtbaar.
- Gebreveteerd systeem met zuiger. Defect uitgesloten.
- Eboniet - gedeelte en pen met iridium-punt.
- Perfecte werking gewaarborgd.

KOSTELOOS. — Bij wijze van propaganda wordt, uitzonderlijk, aan de lezers van dit blad, die ons deze bon binnen de 10 dagen terugsturen, een bijpassende kogelpen aangeboden.

BESTELBON

Gelieve me onder rembours voor **85 fr.** een « Plexipen » te laten geworden, met de bijpassende kogelpen.

Naam : ....

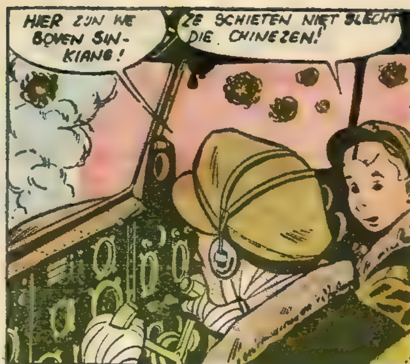
Adres : ....

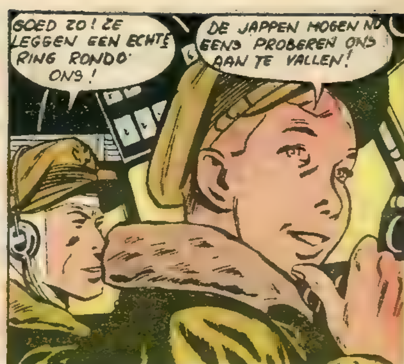
PUBLICITAIRE DISTRIBUTIE
Dienst S. R.,
Anspachlaan 47, Brussel.

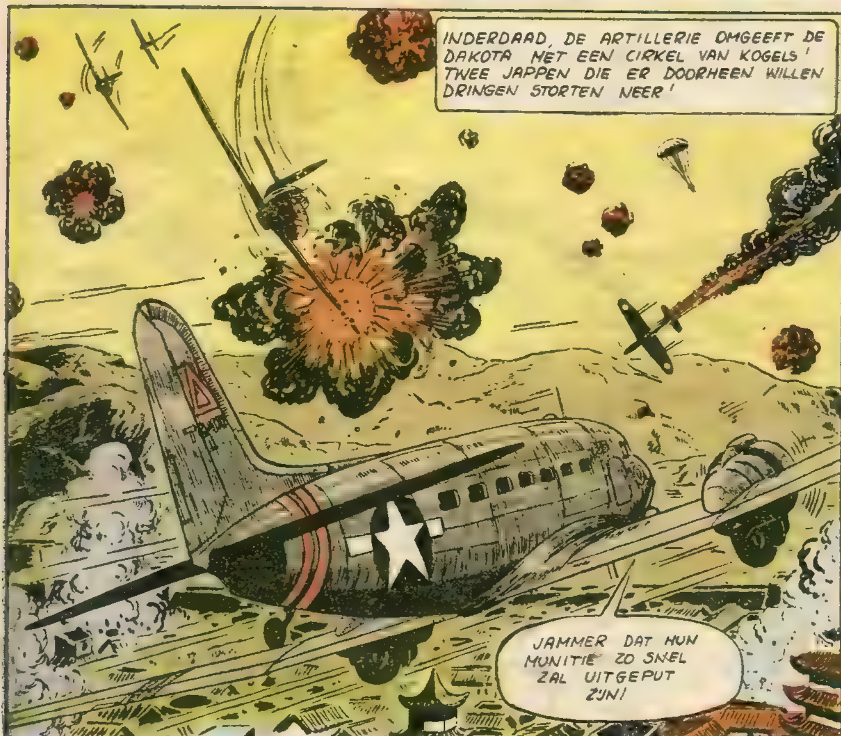
DE VLIEGENDE TIJGERS

IN STRIJD MET DE OVEREENKOMST WORDT DE DAKOTA MET DE CHINESE KINDEREN AAN BOORD AANGEVALLEN DOOR DE JAPPEN. DE AMERIKANEN VERZOEKEN HET CHINESE AFWEERGESCHUT OM HULP.

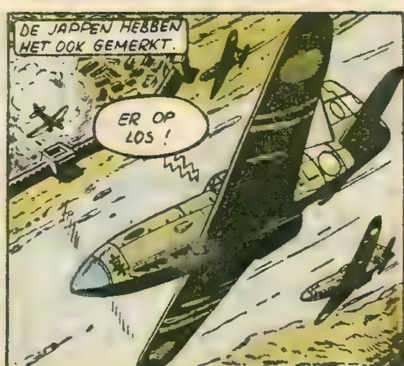

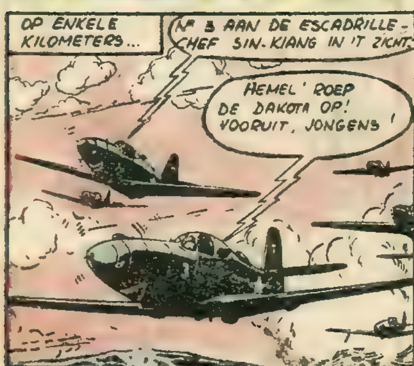

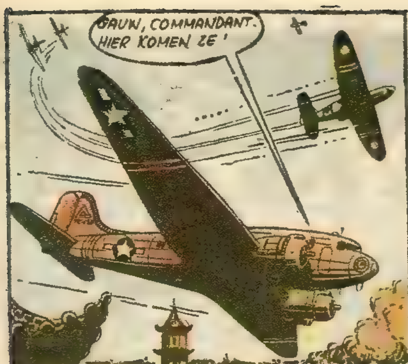

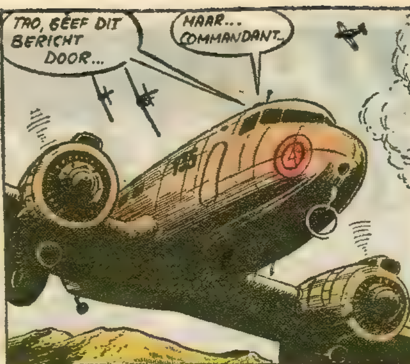

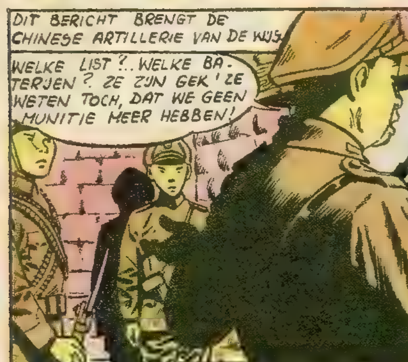

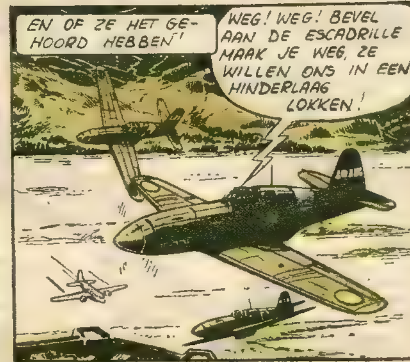

GAUW, COMMANDANT. HIER KOMEN ZE !

TAO, GEEF DIT BERICHT DOOR...
MAAR... COMMANDANT...

EVEN LATER...
HALLO, SIN-KIANG ? KLAAR ? ONZE LIST IS GELUKT... ZIJ VALLEN ONS AAN... ALS WE BOVEN DE BATTERIJEN KOMEN NEEM JE ZE ONDER KRUISVUUR !

DIT BERICHT BRENGT DE CHINESE ARTILLERIE VAN DE WIJS
WELKE LIST ?.. WELKE BATERIJEN ? ZE ZIJN GEK ! ZE WETEN TOCH, DAT WE GEEN MUNITIE MEER HEBBEN !

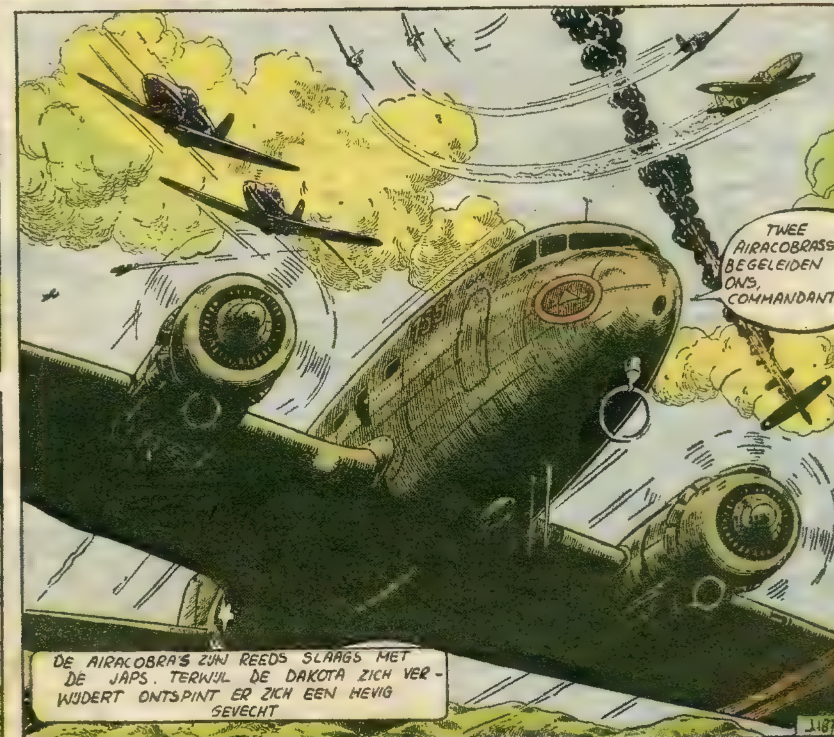

MAAR.. DAT IS DOORGEGEVEN OP DE GOLFLENGTE VAN DE JAPPEN!
DAN HEBBEN DE ZERO'S HET OOK GEHOORD !

EN OF ZE HET GEHOORD HEBBEN !
WEG ! WEG ! BEVEL AAN DE ESCADRILLE MAAK JE WEG, ZE WILLEN ONS IN EEN HINDERLAAG LOKKEN !

AHA ! DAAROM HIELD HET VUREN OP ! ZE WILDEN ONS EEN KOOL STOVEN ! GOED GEVONDEN ANDERS ! MAAR DAT LUKT NIET MET ONS ! WE ZULLEN MAAR WACHTEN TOT ZE GEEN BENZINE MEER HEBBEN !

GOED ZO ! COMMANDANT, ZE TREKKEN ZICH TERUG !
WE ZULLEN MAAR HOPEN DAT DE CHINEZEN GEEN UITLEG VRAGEN !
135
DE JAPPEN MOESTEN EENS WETEN, DAT WE BLUFFEN !
J. 187 A

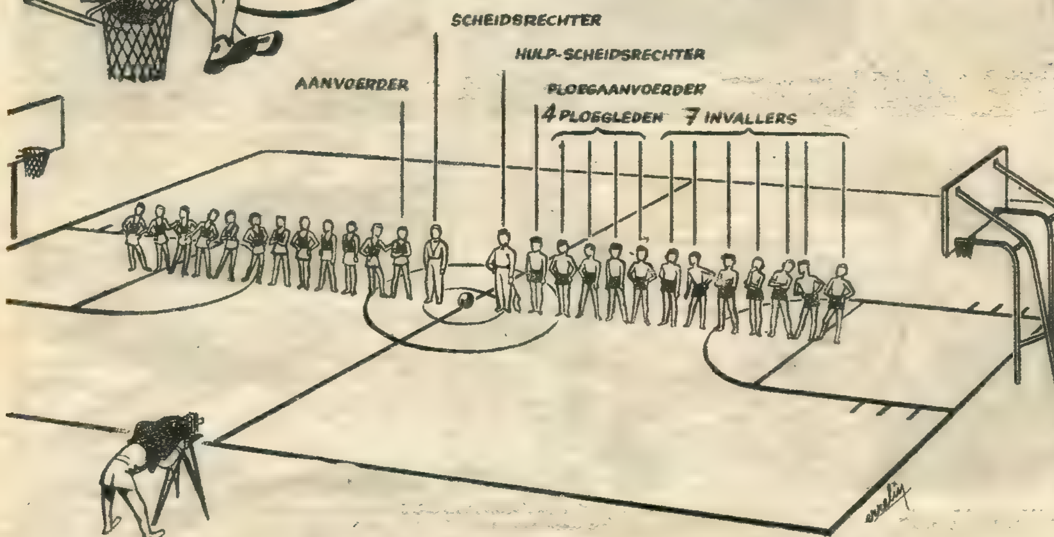

MAAR DE REDDING IS NABIJ !
NO 3 AAN DE CHEF : DAKOTA IN 'T ZICHT !
ALARM ! ZERO'S IN DE OMGEVING !
HARRY, WAARSCHUW DANNY ! IN GEVECHTSFORMATIE !

TWEE AIRACOBRASS BEGELEIDEN ONS, COMMANDANT !
DE AIRACOBRA'S ZIJN REEDS SLAAGS MET DE JAPS. TERWIJL DE DAKOTA ZICH VERWIJDERT ONTSPINT ER ZICH EEN HEVIG GEVECHT
J.187.B

DE JAGERS, COMMANDANT !
ZE ZEGGEN, DAT WE MOETEN VLUCHTEN OVER SOE-SJOW ! ZE DEKKEN ONS !
O.K. !

HUP ROBBEDOES

Wij beginnen de dag...

VAN VIJF TOT TWAALF !

Robbedoes komt met een hele sleep rakkers op me af. Tussen hen verschillende nieuwe gezichten, die ook basket-ball willen leren !

— Weten jullie, wat basket-ball is ? Hebben jullie al ooit een wedstrijd zien spelen ?...

— Nee, meneer. We zijn bijna allemaal nieuwelingen. We weten wel, dat we de bal van boven in dat stalen netje voor die plank moeten werken, maar daarmee is onze kennis ook uitgeput...

— Dan zullen we maar eens beginnen bij het begin en alles van naaldje tot draadje uitleggen. Laten we eerst eens twee aanvoerders kiezen ! Robbedoes is van het goede hout gesneden om die rol te spelen. Hij heeft gezag en zal toch steeds hoffelijk blijven. Nu nog een tweede...

Alle rakkers kijken op de punten van hun schoenen en zwijgen als vissen... Bang voor verantwoordelijkheid ?

— Michel hier weet al aardig wat van basket-ball, piept eindelijk de stem van een groentje.

Michel buigt nog dieper het hoofd. Hij kleurt echter van genoegen, als ik hem, na de jongen even opgenomen te hebben, tot tweede aanvoerder aanstel.

— Behalve de aanvoerders heb ik nu voor iedere kant vier spelers nodig, die het spel openen en vijf plaatsvervangers, die tijdens de wedstrijd hun ploegmaten mogen vervangen...

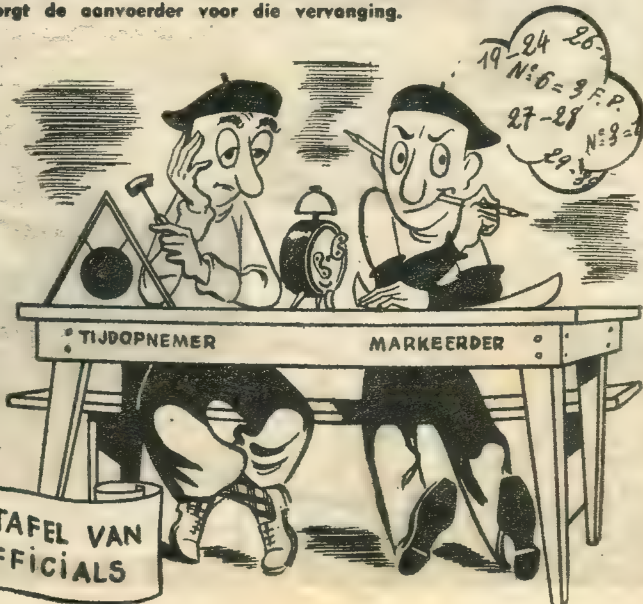
» Dat is genoeg voor vandaag. Bij de eerste klas-ploegen en bij internationale wedstrijden mogen er zelfs zeven invallers zijn ! Dan hebben we dus twaalf spelers plus nog een dertiende man, de trainer, die zorgt voor de vervanging der spelers. Inderdaad mag men bij basket-ball naar hartelust de samenstelling der ploeg wijzigen, mits dat plaats grijpt binnen dertig seconden en volgens een ceremonieel, dat ik je later zal uitleggen. Is er geen trainer aanwezig, dan zorgt de aanvoerder voor die vervanging.

» Wat de uitrusting betreft, dit is het gewone sportkostuum. Dus slip, broekje en trui. Op je truien dient een nummer aangebracht, erop genaaid of geschilderd. Je kunt kiezen tussen 3 en 99. De cijfers op de rug moeten twintig centimeter hoog en 2 centimeter dik zijn. Die op de borst hebben dezelfde dikte, maar zijn slechts tien centimeter hoog. Je kunt tennis- of gymnastiekschoentjes dragen. Dus linnen schoenen met rubberzool. In deze uitrusting mag je jezelf gaan presenteren voor een jury van vier gewichtige heren, die elke ernstige wedstrijd leiden. Het zijn de SCHEIDSRECHTER en zijn HULP, die moeten waken over de spelregels. Verder een TIJDOPNEMER en MARKEERDER of aantekenaar. De tijdopnemer waakt over de duur van de wedstrijd (40 minuten werkelijk spel, verdeeld in twee spelfasen van twintig minuten, met tien minuten rust ertussen). De markeerder houdt de wedstrijd bij en tekent alles aan. Hij schrijft naam en nummer van de spelers in, de gemaakte doelpunten (twee punten), de vrije worpen (één punt als ze succes hebben), de gemiste vrije worpen, persoonlijke fouten, technische fouten en dood spel... Of die meneer het druk heeft !

» Waarin bestaat nu het spel ?

» In die veertig minuten moeten zoveel mogelijk punten behaald worden door de bal van boven in het mandje te deponeren... Laat ons maar beginnen ! We leren de regels, terwijl we met het spel bezig zijn.

FRANK.

218
JONGLEREN MET RECHTERARM. BENEN IN SPREIDSTAND. EEN BAL VAN LAPPEN OF MET BALLAST, MET KRACHTIGE ARMSTOOT OMHOOG WERPEN EN MET DEZELFDE HAND WEER OPVANGEN.

228
SNEL BUIGEN EN STREKKEN DER BENEN. VOETEN OP DE GROND. MET DE KNIEËN TEGEN ELKAAR SNEL DE BENEN PLOOIEN EN ZICH WEER OPHEFFEN. ARMEN VOORWAARTS STREKKEN OM EVENWICHT TE BEWAREN.

236
DRAAIENDE BEWEGING MET GESTREKTE BENEN, TERWIJL JE OP JE RUG LIGT. HANDEN LANGS HET LICHAAM, VOETEN GESTREKT. BENEN TEGEN ELKAAR OPHEFFEN, LATEN ZAKKEN IN SPREIDSTAND.

77
SPRINGEN MET GEKRUISTE BENEN OP DEZELFDE PLAATS. HANDEN OP DE HEUPEN. SPRINGEN MET GEKRUISTE BENEN. MET GEKRUISTE BENEN OOK NEERKOMEN! DOORZETTEN MET VERWISSELING DER VOETEN.

Dag Meneer!

Hoe maakt u het?...

Dat zeggen wij, als we beleefd ons petje afnemen. Vaak zullen we alleen « Dag meneer » zeggen, daar de meeste rakkers geen petjes meer dragen...

Inplaats van « Hoe maakt u het », zeggen we ook wel : « Hoe gaat het met u ? » Vroeger hoorde men in de Nederlanden algemeen « Hoe vaart gij ? ». Dat was in de tijd, dat schippers en vrachtvaarders, kooplui en matrozen, de toon aangaven. Inderdaad was varen de grote bron van welvaart. Als dàt goed ging, maakte men het ook best !

Ieder vogeltje zingt, zoals het gebekt is. Ieder volk groet, zoals het geaard is.

De Grieken in de Oudheid waren een zeer beschaafd en uiterst beleefd volk. Als ze van elkaar afscheid namen, zeiden ze niet maar simpelweg « tot ziens » en veel minder « hou je maar taai ! », maar plechtig klonk het : « Verheug u ! ». De Romeinen groetten met « Ave », wat « Heil ! » betekent.

Zo heeft ieder land en ieder volk bij het groeten zijn eigen kenmerkende zegswijzen en gewoonten. Wij bijvoorbeeld zeggen niet alleen « goede dag », maar bepalen dat nader, door een « goede morgen », « goede middag » en « goede avond » of « goede nacht » te wensen. Vooral de Zweden zijn hier zeer stipt in.

De Britten zijn voor alles zakenlui en hebben haast. De Amerikanen nog meer ! « How do you do ? » (Hoe maakt u het) roepen ze in het voorbijgaan elkaar toe. De ander beantwoordt op dezelfde toon — dus helemaal niet als belangstellende vraag « How-do-you-do »... En daarmee uit. Stilzwijgend wordt van beide kanten aangenomen, dat alles op rolletjes loopt !

De Duitsers hebben — vrijwillig of gedwongen — elkaar een tijdlang moeten groeten met « Heil Hitler ! ». Een veel oudere en zinrijke groet is echter hun « Grüsz Gott ! » (God ten groet). Mijnwerkers begroeten elkaar met een « Glück auf ! » (Behouden terugkeer).

Niet alleen de formule van de groet, die men uitspreekt, wijzigt zich van volk tot volk, maar ook het gebaar, dat zo'n groet vergezelt.

De Fransen zijn tegen het einde van de XVIe eeuw begonnen met het hoofd te ontbloten. Voor die tijd boog men liever. Diep of minder diep naargelang de waardigheid van degene, die men groette. Het gewone volk knielde voor hoogwaardigheidsbekleders. Dat zien we nu enkel nog voor vorstelijke personen, voor de paus of een bisschop gebeuren.

Vooral in Oosterse landen is het groeten een heel ingewikkeld ceremonieel. Het standsverschil is daar nog enorm groot en de verhouding « heer-knecht » blijft heel het maatschappelijk leven beheersen. Daarbij gaat het er daar ook veel plechtiger en pompeuzer toe.

Als bijvoorbeeld een Ethiopiër een meerdere tegenkomt, knielt hij onmiddellijk neer en slaat met zijn armen voorover op de grond. In die houding blijft hij liggen tot de ander voorbij is. Gelukkig, dat het in dat land niet zo vaak regent, al moet zo in het stof ploffen al bijna even erg zijn !

Een Chinees neemt zijn kalotje niet af als hij groet en tikt evenmin tegen zijn staart ! Maar hij blijft volmaakt en onbeweeglijk « in de houding » staan, zonder een vin te verroeren. Net of die ander het Chinese volkslied speelt...

De Japanner is nog beleefder of beter : nog slaafser. Niet alleen knielt hij voor zijn meerdere in het stof, maar hij trekt ook nog zijn sandalen uit en murmelt : « Sla me niet, heer ! Slaat u me niet ! »

Chinese beleefdheidsformules zijn zo overladen, dat ze ons, nuchtere Westerlingen, onwillekeurig doen lachen. Ik zal hier eens zo'n zegenwens-als-groet aanhalen. Het was heus de langste niet, maar hij is zo al erg genoeg. Luister :

« Moge de tienduizend zegeningen van Boeddha over uw hoofd neerdalen. Wees zo goedgunstig, heer, om door uw aanblik niet uw nederige dienaar als een aardworm te verpletteren. Ook niet, nu hij het wagen durft, het woord te richten tot hem, die dag op dag de redder is van het armzalig leven van zijn nog armzaliger slaaf en het leven der zijnen »...

En dit is niet een groet van een zoon van het Hemelse Rijk aan de oppermachtige keizer van vroeger, maar... de gewone groet van een Chinese boer als hij zijn landheer tegenkomt !

Wat is ons « goede dag » daar bleek en armtierig bij ! Of zijn jullie blij, geen Chinezen te zijn ?...

Hoe Gerrit de Ekster

Van kleins af aan deed Gerrit de Ekster zich te goed aan eikels, die overvloedig in het bos te vinden waren, aan allerlei insecten, die overal wriemelden en aan sappige of droge bessen in hagen en aan struiken of jonge bomen.

Aan voedsel dus geen gebrek en afwisseling was er ook genoeg ! Waarom vergreep Gerrit zich dan op zekere dag aan een mezennestje, waarvan hij het moedertje met een snavelhouw wegjoeg en vervolgens de kale jongen opat ?...

En helaas, het smaakte naar meer ! De volgende dag moest het een goudhaantje ontgelden. Alle eitjes werden stukgehakt. Daarmee was deze roof- en moordzucht een tweede natuur geworden en de vogeltjes telden weer een vijand meer. Gerrit dacht er geen ogenblik aan, dat hij op die manier zijn eigen lot bezegelde.

Boven in het topje van een oude eik zat Kra-Kra, een oude raaf. Iets lager zaten binnen het bereik van haar waarschuwend of bevelend gekras de zwarte soldaten van het cohort, dat Kra-Kra al zoveel jaren aanvoerde. Enkele veteranen zaten op de beste uitkijkposten in het omringend geboomte en speurden waakzaam de horizon af. Nog lager in de takken waren jonge raven zich aan het mooi maken of zaten ze hun geduchte bekken te wetten. Dat was voor het volgende gevecht.

Alles bij elkaar was het een geducht gezelschap binnen de ring van zijn schildwachten en aangevoerd door een oude sluwe vogel. Er viel niet mee te spotten ! De wetten en gewoonten van het bos dienden nauwkeurig in acht genomen te worden...

Een van de allereerste wetten was het eerbetoon iedere morgen aan Kra-Kra, ook door de andere vogels ! Zogauw de dageraad aanlichtte, scheurde zijn rauw gekras door de

gestraft werd

morgenstilte, dat door alle andere vogels beantwoord werd, zelfs door de spottende merel en gasten op doortocht als de gaai. Daarop vlogen ze van tak tot tak alle in de richting van de oude eik, waar het hoofdkwartier van Kra-Kra gevestigd was en maakten daar een oorverdovend lawaai. Zeker bij wijze van morgengroet.

Hoe die gewoonte ontstaan was ? Niemand zou het kunnen zeggen. Maar Kra-Kra vond het een mooie gewoonte en hield eraan vast. Niet alleen omdat het een eer voor hem was, maar ook omdat hij het zijn plicht achtte het vogelvolk te wekken.

Met zijn felle oogjes bekeek hij de aanwezigen. Niets ontging hem. Hij kende weldra ieders gewoonten en eigenaardigheden. En intussen zat zijn zwarte lijfwacht daar onbewogen onder hem... Het was goed zo !

Gerrit was tot dan toe ook altijd aanwezig geweest. Maar op een goede morgen bleef hij weg. Hij had ontdekt, dat hij op dat moment beter zijn slag kon slaan en de nestjes der andere vogels plunderen.

Kra-Kra merkte spoedig zijn afwezigheid op. En even later gingen ook andere vogels ontbreken. Als die van de morgenvergadering terugkwamen, vonden ze hun nesten geplunderd. De moedertjes durfden hun kleintjes niet meer alleen laten en de vaders bleven achter om gade en kroost te beschermen. Het was des te verschrikkelijker, omdat er een gewoonterecht bestond, van in die tijd de nesten onaangeroerd te laten. Zelfs Tieke, de Eekhoorn, hield zich daaraan. Gerrit de Ekster moest toch wel totaal alle fatsoen overboord gegooid hebben, om zich daaraan niet te storen !

Zo zag Kra-Kra steeds minder vogeltjes naar de morgenvergadering komen. Hij was daar echt van in zijn wiek geschoten en zon op middelen om dat te veranderen. Hij dacht lang na. Tot hij op een avond grote raad hield en zijn volk opzweepte tegen de rustverstoorder. Het krassen der verontwaardigde raven klonk onheilspellend. Over het lot van Gerrit was beslist !...

De volgende morgen werd het vonnis al uitgevoerd. Juist toen Gerrit met het nest van een bastaardnachtegaal bezig was en een gaai hem volgde (op hoop van ook iets van de buit te krijgen) stoof de aanvalsgroep door het gebladerte. De gaai, die het gevaar zag aankomen, kon nog vluchten. De groep raven stortte zich op Gerrit en hakte verwoed op hem in. Veren stoven rond en de geduchte bekken ploegden door zijn vlees. In een ommezien was de ekster lelijk toegetakeld. Als de woedende troep gewild had, hadden ze Gerrit met gemak kunnen vermoorden, maar op een wenk van Kra-Kra losten ze hun slachtoffer. Bij wijze van afscheid hakte een der beulen Gerrit nog een oog uit !

Iedereen zou nu verwachten, dat dit een heilzame les voor Gerrit geweest was. Maar nee, hoor ! Hij werd nog hardnekkiger in de boosheid. Zogauw hij weer wat bekomen was, begon het roven en moorden opnieuw. En niet alleen werden tijdens de morgenvergadering de nestjes vernield om voedsel te hebben, maar uit pure baldadigheid. Het was als een persoonlijke belediging, Kra-Kra aangedaan !

Het opperhoofd der raven had er een einde aan kunnen maken door bevel te geven, de booswicht eenvoudig af te maken, maar hij vond er iets beters op.

Een week lang liet hij Gerrit in de waan, dat alle misdaden ongestraft bleven. Zag de booswicht dan niet, dat het verschrikkelijk eenzaam om hem werd, zo eigenaardig kalm ?... Op de morgen van de achtste dag veranderde dat plots in het tegendeel. Juist, toen Gerrit een nieuw jachtgebied wilde binnendringen, versperde een heel leger raven hem de weg !

Ongetwijfeld had Kra-Kra versterkingen laten aanrukken. De troep viel niet rechtstreeks aan, maar manœuvreerde zo, dat ze telkens een levende muur vormde, als de ekster ergens heen wilde. Dit stille, maar wrede spel duurde uren. Gerrit moest wel afzien van zijn nieuw jachtgebied en trok zich terug. De volgende morgen echter opnieuw dat zwijgende verzet en zo was het voortaan iedere dag.

De ekster werd langzaam maar zeker teruggedreven. Toen besloot zij heel ergens anders te beginnen. Maar na twee dagen hadden de raven haar opnieuw ontdekt en begon de zwijgende oorlog opnieuw.

Toen vluchtte de ekster in dieper loofbomen in de hoop, dat haar achtervolgers haar daar met rust zouden laten. Maar onverbiddelijk werd Gerrit ook daar opgejaagd. Tot het herfst werd en koud en alle beschutting Gerrit ontzegd bleef...

Wel probeerde hij telkens opnieuw de schildwachten om de tuin te leiden en het bos weer binnen te komen, maar als hij ook maar even weer kleintjes op een tak zat, waren er ook zijn onverbiddelijke vervolgers.

Tenslotte zat er niets anders op, dan maar vrijwillig in ballingschap te gaan en het bos voortaan als verboden gebied te beschouwen. Het verloren paradijs...

Het werd winter. De koude beet en het voedsel werd schaars. De trekvogels waren reeds lang verdwenen naar het warmere Zuiden en de insecten kropen weg onder de beschermende schors van de bomen of diep in de grond... Het vroor en duizenden kristalletjes schitterden 's morgens in het winterzonnetje...

Dat was een verschrikkelijke tijd voor de ekster ! Ze leed honger en werd vel over been

Op een koude Decembermorgen waagde ze zich voor het eerst in de buurt van huizen. Dat was erg gevaarlijk, maar ze moest wel. Overigens, de mensen bleven met deze snerpende kou ook binnen.

Zo hipte Gerrit door verlaten tuinen en keek ze naar de rook, die uit de schoorstenen opsteeg. Verder was ook hier alles doods en verlaten. Hoe kon het ook anders ! De streek der mensen was nog vijandiger dan het bos met de raven !

Juist toen ze weg wilde vliegen, zag ze een stukje vlees op de grond liggen. Warempel, vers vlees, naar het zicht en de reuk te oordelen ! Dat moest een mens daar zeker verloren hebben.

In andere omstandigheden zou Gerrit voorzichtiger geweest zijn. Maar nu knaagde de honger. Daarom hapte ze ineens toe...

Op hetzelfde ogenblik voelde ze zich gevangen. Een klem sloeg toe en hield de ekster in zijn stalen greep.

Even later kwam er een man, die met ruwe hand de vogel beetpakte en in zijn grote handen klemde. Wat een armoedige vangst en wat een magere scharminkel van een ekster !

Toen hij met zijn vangst naar binnen stapte, sloeg Gerrit de warmte van het vertrek tegen. Nog juist kon hij een laatste blik werpen op de natuur buiten, waar — o speling van het noodlot ! — juist een vlucht krassende raven voorbijtrok. Toen hoorde Gerrit gerammel van metaal. Voor hij wist, wat er eigenlijk gebeurde, werd hij binnen ijzeren spijlen losgelaten en kneusde hij zich de vleugels tegen de ronde tralies van een oude papegaaienkooi...

Een vrouw kwam dichterbij en keek even.

— Een ekster, zei ze minachtend. En wat een mager ding ! En ze heeft ook maar één oog...

Er zat nog iemand in het vertrek voor een kop warme koffie. Die zei :

— Je moet ze kortwieken. De vleugels bijknippen. Dan kan ze niet meer weg, springt hier wat rond en ze leert allerlei kunstjes.

— Nee, nee, niets daarvan, zei de boerin weer. Een vogel moet niet gekortwiekt worden. Die ekster kan haar vleugels houden. Ik heb liever niet, dat ze hier rondspringt en al mijn lepels en vorken wegsleept ! Laat ze daar maar rustig in die kooi zitten.

Daarmee had Gerrit levenslang gekregen voor zijn moorden roofzucht. Een straf, die de wijze en geslepen Kra-Kra waarschijnlijk wel voorzien had !

G. MARDONEL.

NIET VERGETEN

door Guy Selbo.

Op de kostschool te Westminster was een jongen van een jaar of twaalf, Patrick geheten. In die tijd waren de klassen van zo'n college enkel door gordijnen van elkaar gescheiden.

Op een warme zomerdag was Patrick op de achterste bank in slaap gesukkeld en... rolde van zijn bank ! Toen hij zich aan het gordijn wilde ophijsen, scheurde dit van boven tot onder

Gaf me dat even een opschudding ! En dat natuurlijk in twee klassen tegelijk. Iedereen keek gretig uit naar wie dat gedaan mocht hebben !

Patrick verried zichzelf door zijn hoogrode kleur en verlegen blik.

De straf was niet mis : twaalf harde tikken met de lineaal of regel over de kneukel, de gewone straf voor dergelijke zware vergrijpen.

De kleine Patrick was geen held. Hij stopte met schrik de handen achter zijn rug en begon te schreien.

Maar onverbiddelijk klonk weer de stem van de meester. Hij moest zijn straf komen halen.

Toen stond plots een andere jongen op, die wel vier of vijf jaar ouder was en in de andere klas zat. Hij ging naar de hoge lessenaar van de meester.

— Geeft u mij die straf maar, zei hij eenvoudig.

Hij kreeg inderdaad de twaalf tikken en nog zes erbij, omdat hij zich niet aanstonds als de schuldige had bekend gemaakt. De meppen op zijn kneukels ontving hij zonder een spier te vertrekken. Alleen toen hij weer naar zijn plaats terugliep, zei hij zacht tot Patrick :

— Trek het gordijn asjeblief geen tweede keer stuk, want die lineaal... dat komt aan, hoor !

Patrick kon geen woord uitbrengen, zo was hij onder de indruk van de edelmoedigheid van de andere. Tijdens het speeluurtje en later nog probeerde hij de grote jongen te vinden, maar kon daar niet in slagen. Het was trouwens streng verboden, dat verschillende klassen met elkaar omgang hadden. En al heel gauw moest hij van die kostschool vandaan, zonder ooit achter de naam van zijn flinke kameraad gekomen te zijn.

Twintig jaar later was de kleine Patrick de jonge hertog van New-Castle.

In Engeland was toen de strijd ontbrand tussen koning en parlement. Cromwell had overal rechters benoemd, die korte metten moesten maken met de aanhangers van Karel I, als ze met de wapens in de vuist gevangen werden genomen. De aanvoerders werden meestal ter dood gebracht. Nu was sir Patrick een van die rechters.

Op zekere avond had de hertog om zijn verjaardag te vieren verschillende vrienden aan tafel uitgenodigd. Hij haalde tegenover hen herinneringen op uit zijn kindsheid en vertelde toen ook van het gescheurd gordijn. Toen kwam men hem waarschuwen, dat er weer verschillende koningsgezinden gevangen genomen waren.

— Die zal ik morgen wel vonnissen, verklaarde lord Patrick. Nu vieren we mijn verjaardag en wil ik slechts hun gastheer zijn.

Hij gebood ze in de feestzaal te brengen en dat ze eten kregen aan een tafel naast de zijne

Het waren er vier : drie soldaten en een adellijke aanvoerder.

Toen de hertog weer plaats genomen had, ging hij met zijn verhaal verder en vertelde van de edelmoedige grote jongen. Hij besloot :

— Tot mijn grote spijt heb ik hem nooit mijn erkentelijkheid kunnen betonen. Maar God weet, hoe graag ik nu nog met hem wil klinken en drinken op zijn gezondheid en geluk, zoals ik het nu doe met u, mijne heren...

Toen stond de gevangen edelman op, ging naar de hertog van New-Castle toe met zijn glas in de hand. Glimlachend zei hij :

— Dat kan gebeuren, milord. Ik ben lord Derby en ik was die knaap...

Sir Patrick was hevig bewogen. Hij drukte hartelijk de hand van de gevangen ridder en liet hem naast zich plaats nemen

Toen het feest afgelopen was, maakte de hertog toebereidselen om op reis te gaan. Hij gaf bevel, de gevangenen in verzekerde bewaring te houden, maar hen vriendelijk te behandelen. Daarop vertrok hij

Drie dagen was hij afwezig. Bij zijn terugkomst vroeg hij onmiddellijk de gevangen edelman voor hem te brengen.

— Hoelang heb ik nog te leven, milord ? vroeg deze.

— Lord Derby, antwoordde de hertog, eens gaf u me de raad : trek het gordijn niet voor de tweede keer stuk, want die lineaal komt hard aan. Nu kan ik u op mijn beurt zeggen : neem niet opnieuw de wapens op tegen de Lord-Protector (Cromwell), want een tweede keer krijg ik u niet meer uit zijn handen !...

» Hier heeft u het gratiebevel, getekend door Cromwell zelf !...

Daarop omhelsden beide mannen elkaar.

Guy SELBO.

Dat Piet Kwabbernoot een rare gast is, weten jullie allemaal. Maar dat hij het nieuwe jaar begint met... dood te gaan is toch al heel gek! Hij blijft echter P.K. tot zijn laatste snik, getuige de knol, die **De Rode Pimpernel uit Amsterdam** aan hem wijdt.

DAAR HAD JE HET AL!

P.K. was erg ziek en zou het wel niet lang meer maken! Alle Robbedoeshelden stonden om zijn bed geschaard en weenden dikke tranen.

Daar richtte de stervende zich moeizaam op en zijn lippen bewogen zich.

— Robbedoes, fluisterde Piet, is iedereen aanwezig?

— Ja, beste Piet, zei Rob overweldigd van smart, we zijn allemaal bij je!

— Ben je er zeker van? Kordaat en Jefke zijn die hier... en Blauwe Sperwer?

Piet haalde, met zenuwachtige stuipjes, de nodige asem en ging verder.

— Sjarel en Red Ryder, Buck Danny, Luckey Luke? Is iedereen, maar dan ook iedereen hier!

— Ja heus, snikte Robbedoes, we zijn allemaal bij je.

— Zie je nu wel! riep de stervende, ik ben nog niet eens dood, en ze beginnen de knollentuin al te verwaarlozen!

De Rode Pimpernel uit A'dam.

Blauwe Toekan uit Oostende vertelt van de wraak van... een kabouter, maar het zat Tist Priem niet glad!

DE WRAAK VAN TIST PRIEM

Tist Priem was humeurig. Hij had zijn kleine zus al weggestuurd, toen ze hem kwam vragen, een manneke op haar tekenboek te zetten. Iets, wat hij anders graag voor zijn zusje deed. Maar nu zon hij op wraak! Op Strabo! Die naam had de schele veldwachter te danken aan Piet van de notaris, die naar het college ging, en overal rondbazuinde, dat « Strabo » in 't Latijn « de Schele » betekende.

Strabo had Tist zijn katapult afgepakt. Tist had niet naar de vogels geschoten, daar gaf hij z'n kop op. Nu zou die valserik loon naar werken krijgen...

Bij Frans Berten werd gescheld.

— 't Is Tist, ga maar eens kijken! zei moeder Net...

— Och Frans, leen me voor een half uurtje je catapult. Dan krijg je drie stuiters!

— Voor vijf krijg je ze...

— Top!

Veldwachter Slompers — bijgenaamd Strabo — was in zijn nopjes. Die lastige Tist Priem had ondervonden, wat zijn gezag betekende...

Ondertussen hield Tist zijn catapult gespannen. Hij verbeeldde zich in een duikboot te zitten en dat hij het vijandelijk oorlogsschip onder schot had...

« Een weinig naar links... Opgelet!... Vuur!... Joepie!!! Een voltreffer vlak tegen... hm!... »

Maar Strabo was niet zo gemakkelijk van zijn stuk te brengen! Met reuzepassen sprong hij achter de dader aan en algauw had hij hem bij de lurven....

Tist kreeg toen zo'n pak slaag, dat het voorgoed gedaan was. Nooit bekroop Tist nog de lust, het zitvlak van de man der wet als schietschijf te gebruiken!

Blauwe Toekan uit Oostende.

Herinneringen uit kampeertijd zijn vaak dankbare stof voor onze Knollentuin. **Robin Hood 29.140** uit **Leuven** deed er zijn best op.

UIT KAMPEREN

We waren met ons achten, Jan, Jos, Alphonse, die de Witte genoemd wordt, Pier, Neel, Leopold, die leider is, Eugène en ik.

We hadden de hele dag gefietst en het werd al avond. We sloegen onze twee tenten op in een wei! Neel had twee spellen kaarten meegebracht. Daar genoten we de hele avond van, tot we moe waren en gingen slapen.

De volgende dag zorgden we eerst voor ons ontbijt en middagmaal. Daarna gingen we cow-boy spelen. Er waren vier cowboys en vier Indianen. De namen van de cow-boys waren: Leopold - Lucky Luke, De Witte - Zwarte Joe, Eugène - De man met het masker, ik - Red Ryder.

De Indianen: Jos - Tijgerhaai, Jan Arendsoog, Pier - Steenhoofd, Neel - Pluimveer.

Het gevecht was spoedig in volle gang. Tijgerhaai en Pluimveer werden gevangen genomen. Steenhoofd werd gedood (voorlopig maar) en Arendsoog gaf zich over.

Na de overwinning gevierd te hebben, was het avond geworden. We kropen stil onder de dekens, nadat de Witte nog enige grappen verteld had.

De Indianen namen wraak, maar dat vertel ik een andere keer!

Robin Hood 29.140 uit Leuven.

Wie kent geen prachtige staaltjes van goed-gedresseerde honden? **Reporter 27.115** uit **Rotterdam** geeft zo'n verhaal.

EEN TROUW DIER

Mijnheer Waalsman, een rijke fabrikant, deed elke morgen een wandeling met zijn hond « Spits ».

— Kom, Spits, we gaan er weer eens op uit!

Hij woonde in een buitenvilla, zodat hij altijd in de hei wandelde. Spits rende al vooruit en de baas kwam erachter aan. Zo liepen ze een kwartier in de ochtendzon. Juist wilde de fabrikant terugkeren, toen twee kerels uit de struiken sprongen, mijnheer Waalsman vanachter aanvielen en hem een harde slag op het hoofd gaven. De schurken hadden het op z'n portefeuille gemunt. Maar Spits, het trouwe dier, kwam onmiddellijk toerennen, en beet een der dieven in z'n been op zo'n nijdige manier, dat hij een stuk goed in z'n muil had. De hond kon natuurlijk niets tegen de dieven beginnen. Na het geld geroofd te hebben gingen ze er vandoor. De hond stond met het stuk goed, jankend bij z'n baas, die nog altijd op de grond lag.

Opeens rende Spits weg. Hij zag in de verte de wijkagent aankomen, die de schrandere hond wel kende. Toen Spits bleef janken met het stuk goed in z'n bek, ging de agent voor alle zekerheid de hond achterna. Zo kwam hij op de heide, waar hij zag, wat er gebeurd was. Onmiddellijk bracht hij Mijnheer Waalsman bij. Door middel van het lapje wist de politie met « Spits » en andere politiehonden het spoor van de dieven terug te vinden en kon ze even later in een café aanhouden. Het geld kwam weer in het bezit van de eigenaar. Door de trouw van een hond is alles terechtgekomen.

Reporter 27.115 uit Rotterdam.

Tot slot vertelt **Kleine Bever 27.618** uit **Hoboken** over zijn nieuwe school.

ONZE NIEUWE SCHOOL

Een jaar geleden, na het nieuwjaarsverlof, zijn we in onze nieuwe school begonnen. Het is een heel moderne school. Van buiten is ze met een kleine haag omgeven. 's Zomers staan er bloempotten op de trap.

Onze school is wel de mooiste van heel Hoboken geworden. Dat is een grote eer voor de meesters en de jongens.

Onze nieuwe school is van centrale verwarming voorzien. De klassen worden verlucht door ventilatoren. Er is ook een goede verlichting. De speelplaats is zeer groot. Er staan talrijke bomen geplant. Eens per week gaan de leerlingen onder de heerlijke stortbaden. Onze school is echt een prachtschool. Ik ben er fier op!

Kleine Bever 27.618 uit Hoboken.

Eervolle vermeldingen zijn er weer bij de vleet! **Red Ryder 29.521 uit Zaventem** voor zijn Allerheiligen-opstel, **Jan Zonder Vrees 28.956 uit Oostende** voor zijn « Ongeluksdag » (eigen schuld, hoor!), **Geelhand uit Zaventem** voor zijn knolletje « De Quatre-Main ». Nog heeft Snuffel een appeltje te schillen met **Bliksem uit Lede**. Je teken-

Een geestige tekenknol van ANDY uit IEPER.

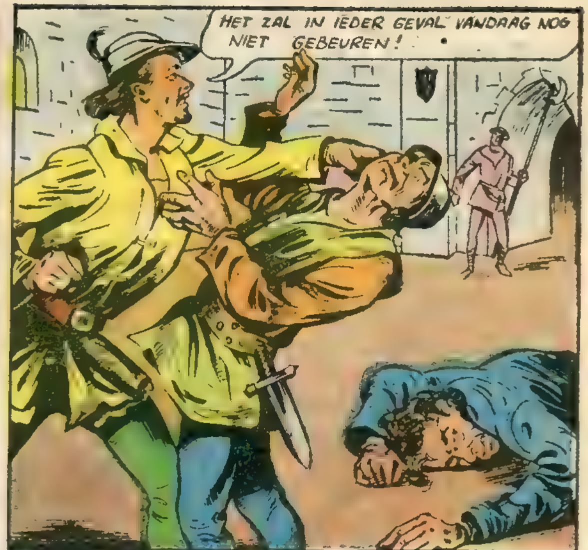
knol is al stukken beter dan de eerste, maar... Antoon Van Dyck had toch beter lot verdiend! Zeg, wat voor vrienden heb jij? Die Jozef C. uit Aalst schrijft een gedicht van W. Hessels af en zet er domweg boven: « Dit gedichtje heb ik gemaakt ». En Frans V. uit Erpe zegt: « Ik heb dit vers gemaakt op de avond van Kerstdag »... Als Snuffel zich niet vergist, is het een gedicht van M. Nijhoff!... Ra, ra, hoe zit dat? Kandidaten voor de schandpaal?

Van de tekenknollen vermelden we: **Zonnebloem 29.821 uit Brasschaat**, die op lijntjespapier werkte. Eervolle vermeldingen voor de Driekoningen in kleuren van **Kleine Bever 29.480 uit Zaventem, X 1 en X 2 uit Aarschot** (echt leuk!), een goed probeersel van **Hendrik V. uit Mechelen**, die eerst twaalf jaar is en een koddige P. K. van **Bliksem Joe 29.812** uit **Destelbergen**.

Laat **Marcel B. uit Ronse** maar eens voor de dag komen, evenals **Jozef G. uit Nijlen**! Mijn beste wensen wederkerig voor de vele prent- en nieuwjaarskaarten, die maar blijven toestromen, waarbij zich Sjarel en P. K. (vanaf zijn sterfbed) hartelijk aansluiten. Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes! Waar blijven die laatste weer? Laat **Françoise Y. uit Gent** het gerust eens proberen!... Uitbundige groeten van opperknollenplanter SNUFFEL.

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H. CONSCIENCE
Platen van WIK
scenario van P. DURBIN

DAT EEN VRIJE BEENHOUWER VAN BRUGGE ZICH LAAT BINDEN ALS EEN KALF?

HET ZAL IN IEDER GEVAL VANDAAG NOG NIET GEBEUREN!

GRIJPT HEM, JONGENS!

WEE U, VERVLOEKTE DWINGELANDEN... LUISTERT! DE BAZUIN DER BEENHOUWERS BELAST UW AFTOCHT!

WEG MET DE LELIAARTS!
DOOD AAN DE VERRADERS!
DE CONINCK VRIJ!
BRUGGE

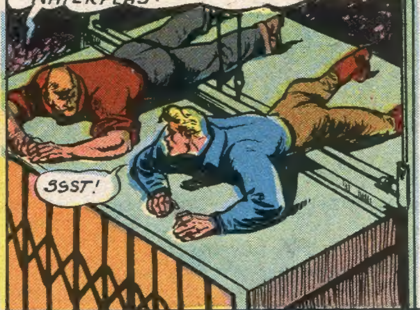

HEILIGEN UIT DE HEMEL, BIDT VOOR DE DIENAREN VAN UW HEILIG FRANKRIJK!

DIE BEDE IS INDERDAAD NIET OVERBODIG, WANT VAN ALLE ZIJDEN NADEREN DE WOEDENDE POORTERS.

De Blauwe SPERWER

door Sirius

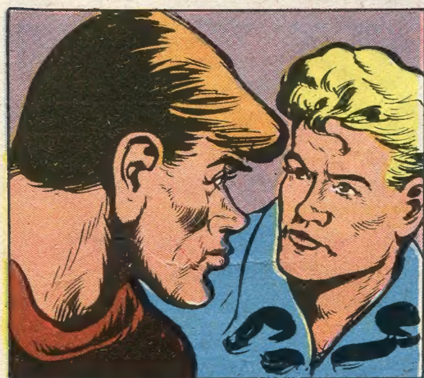

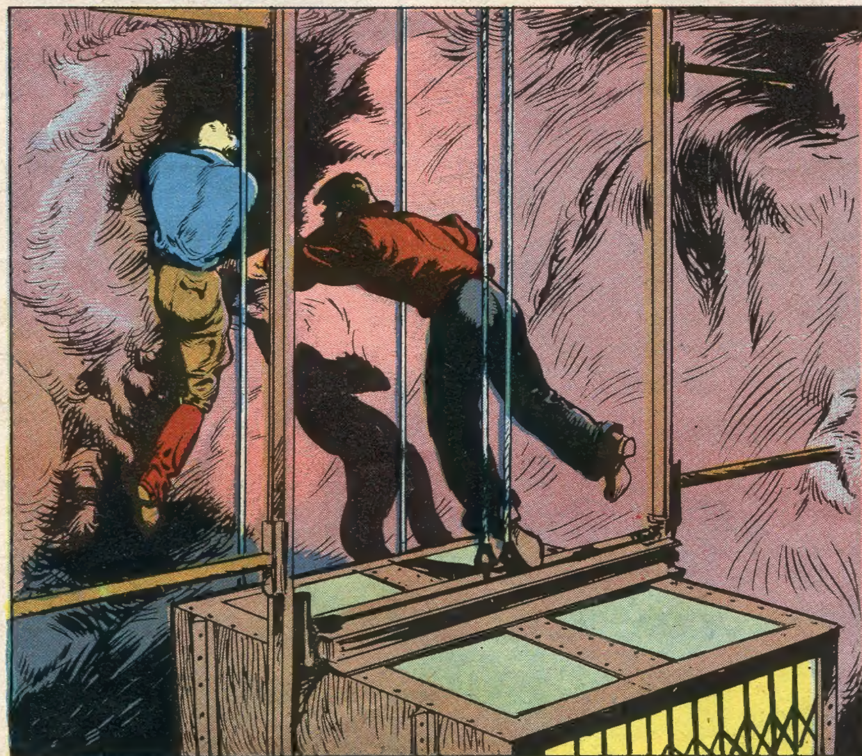

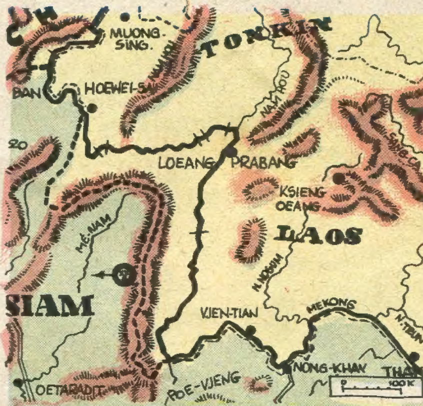
Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT, JEFKE EN PROFESSOR BOLS ZIJN, MIDDEN IN DE SAVANNE DOOR HUN DRAGERS IN DE STEEK GELATEN. DEZEN HEBBEN ALLE MONDVOORRAAD MEEGENOMEN EN HEBBEN HET DRINKWATER OVER DE MUNITIE UITGEGOTEN.

de BAARD en de KALE

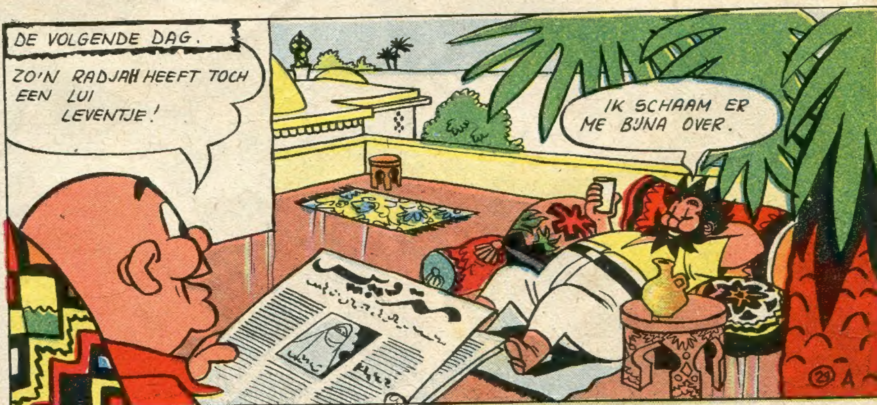

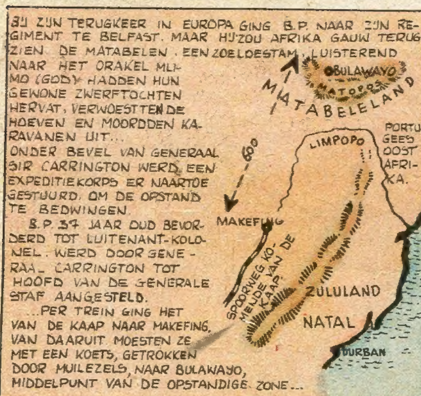

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.